

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.54. Contentio inter Universitatem Parisiensem ac Dominicanos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

lum constituit. Ingresso proin Papæ Manfredus Ceperanum usque obviam factus, ejusdem equum usque ad pontem Liris freno ducebat. Papa Capuæ a vigesimo Octobris per tempus aliquod commoratus Neapolim petiit, ubi 3 Novembris erat.

Sæcul. XIII.

A.C. 1254.

n. 63.

n. 64.

§. LIV.

Contentio inter Universitatem Parisiensem ac Dominicanos.

Hæc civitas fuit, in qua celebres dabat litteras, quibus Religiosorum Mendicantium privilegia constringebat. Rei occasionem exponere decet. Anno 1252 Theologiæ Doctores eam tunc Parisiis tradentes sanxerant, ut in posterum nullus Religiosus, qui collegium non haberet, ad societatem ipsorum admitteretur, atque ut Doctorum multitudinem per codicem sacrum vetitam impedirent, volebant quodlibet Religiosorum collegium uno Doctore suum exercente munus, & unica schola contentum esse. Is vero, addunt, priusquam suo nomine doceat, tentabitur docens ut prima donatus laurea, seu baccalaureus sub alio Doctore. Quisquis honores proximos a Doctorum gradu adeptus, seu Licentiatus fuerit, ab eorum societate excludetur, nisi se huic

Dubon.
p. 245.

Fac. 3. I.

Sæcul. XIII. constitutioni submiserit. Data est mense
A.C. 1254. Februario, an. 1251, nempe an. 1252 ante
 Pascha. Hic collegia vocantur ædes, in quibus Religiosi communiter vivebant, ut Dominicani, Franciscani, & a brevi tempore Cistercienses.

Id p. 250.

Anno sequente 1253 quadam nocte verni jejunii quatuor Academici & famulus quidam laicus ab excubiis vim passi unus illorum peremptus, reliqui vulnerati, per injuriam in carcerem conjecti & spoliati, postridie tamen semianimes dimissi sunt poscente Universitate. Quæ per mensem & amplius a lectionibus suis cessans, frustra postulato sæpius jure, ad urgendam satisfactionem jurejurando se obstrinxit exceptis tribus Doctoribus Religiosis, duobus Dominicanis, & uno Franciscano, hoc juramentum recusantibus. At illa securitati suæ providens sanctionem fecit, ut nemo deinceps in Magistrum aut Doctorem ullius facultatis reciperetur, qui non in pleno congressu, vel saltem coram tribus Doctoribus jurasset, se Universitatis leges observaturum: ut præterea, si qua cessatio lectionum ob causam huic similem contingeret, quisquis eas incipere aut resumere auderet, ab Universitate perpetuo excluderetur. Sic statutum mense Aprili. Tandem Alphonfus Pictavii Comes, absente Rege

Rege fratre suo Regni administrator, eos, *Sæcul.XIII.*
 qui Academicos tam male habuerant, *A.C.1254.*
 meritis affici pœnis iussit: duo per vicos
 raptati e furca suspensi sunt: cæteri in
 exilium ejecti fuere.

Rem altissime repetit ac fusissime nar-
 rat epistola, quam anno proximo Univer-
 sitas cunctos ad Præsules scripsit, & cu-
 jus hæc est summa. Fratres Prædica- *Dubou*
 tores Parisios parvo numero delati, cum *p. 255.*
 in sua vivendi ratione speciem pietatis
 ac utilitatis publicæ præ se ferrent, no-
 biscum in Theologiæ studium cum fer-
 vore ac demissione ingressi sunt. Itaque
 sincera charitate susceptis domum quan-
 dam nobis propriam dedimus, in qua e-
 tiamnum habitant. Sic beneficiis no- *Sup.lib.78.*
 stris proficientium numerus adeo crevit,
 ut multa modo per omnem terram col-
 legia habeant. Modestiam coluerant i-
 nitio: sed ambitione tacti, cum esse Do-
 ctiores cuperent, volebant in rem suam
 vertere ærumnam, quæ Scholæ Parisien-
 si accidit, & maximam ejus partem An-
 degavum transtulit. De rixa loquuntur *Sup.lib.79.*
 an. 1229 Academicos inter ac cives or-
 ta. In hac raritate discentium, qui Pa-
 risiis manserant, & in absentia Doctorum
 Fratres Prædicatores ab Episcopo &
 Cancellario Professoris cathedram obti-
 nuere. Conservarunt eam, cum Uni-

Sæcul. XIII.

A.C. 1254.

versitas Parisiis instaurata esset, suoque nomine alteram erexerunt per nostram indulgentium facilitatem, cum nondum alia Religiosorum Collegia nos coartarent.

Progressu temporis Parisiis dari sex collegia Religiosorum, scilicet Clarævalensium, Præmonstratensium, Vallis Scholasticorum, Trinitariorum, Fratrum Prædicatorum, Minorumque, præter cæteros Regulares Lutetiam venientes litterarum causa, sed collegia non habentes, aliquos Doctoris cathedram conscendisse, alios eo aspirare consideravimus. Præterea Ecclesiæ Parisiensis Canonici, quorum tres apud nos Theologiam docent, consueverunt multiplicare numerum pro ratione hominum idoneorum, quos habent. Denique si urbis statum & Apostolicæ Sedis præscriptum consulamus, vix duodecim Theologicæ facultatis cathedras honeste sustentare possumus, tum ob paucitatem nos audientium, tum ob Fratres Prædicatores & alios aliis in locis docentes.

Cum de his duodecim cathedris novem continenter occupent Religiosi, duæ tantum vel tres restabunt sæcularibus ex omni terrarum parte Lutetiam ad-
eunti-

p. 256.

euntibus. Atque si cætera collegia Fra-
 trum Prædicatorum exemplo duplicare
 cathedras vellent suas, auditores profa-
 ni omnes a cathedris Theologicis perpe-
 tuo excluderentur; & nos hanc urbem,
 in qua magnis sumptibus a longo tem-
 pore nostra nobis commoda comparavi-
 mus, relinquere cogeremur, & loca mi-
 nus opportuna petere, aut nos totos
 scientiis profanis applicare, cum tamen
 Theologia magis necessaria sit Clericis
 sæcularibus ad regendas Ecclesias & cu-
 ram animarum vocatis, quam Regulari-
 bus, quibus hæc rarius injungitur. Ex
 his rationibus post maturam deliberatio-
 nem decrevimus, ut nullum coenobium
 duas Doctorem simul docentium cathe-
 dras in nostro corpore tenere possit: non
 tamen obstare volumus, quin Regulares,
 quotiescunque visum fuerit, fratres suos
 doceant. Sed huic sanctioni Fratres
 Prædicatores se totis viribus oppo-
 nunt.

Postquam injuriam præterito jejunio
 verno acceptam persequi statuimus, soli
 Fratres Prædicatores tunc docentes se
 ad id adstringere recusabant, nisi duas
 Theologiæ cathedras in perpetuum sibi
 concederemus. Id vero nequibamus:
 nec tunc quæstio de scholis illorum vel

sæcul. XIII.
 A.C. 1254.

722.9

Sæcul. XIII. nostris erat, sed de compensanda injuria
 A.C. 1254. nobis facta. Eorum renixus fecit, ut per
 septem hebdomades & retardaretur com-
 pensatio, & lectiones nostræ interrompe-
 rentur. Interea similem aliorum Docto-
 rum contumaciam præventuri, alia con-
 stititione sanximus, ut nemo ad Docto-
 ris gradum admitteretur, qui non antea
 jurasset, se decretis nostris obsecuturum.
 p. 257. Fratres Prædicatores iterum denegabant
 consensum, nisi duas sibi scholas permit-
 teremus: & nos potestate per præscri-
 ptum Pontificium nobis data eos a com-
 munionem ac corpore nostro sejunctos de-
 claravimus, idque pro more nostro per om-
 nes scholas promulgari jussimus.

Tum vero Fratres Prædicatores vete-
 ris modestiæ suæ nostrorumque benefi-
 ciorum obliti, nobis afferre infamiam, nos
 pietatis ac Religiosorum omnium inimi-
 cos dicere, & apud Comitem Pictavii, e-
 jusque Aulicos primarios accusare, quod
 leges contra Deum Ecclesiamque univer-
 salem, & conspirationes contra Regis ho-
 norem, ac regni salutem fecerimus. Ad
 Papam dein & ad Cardinales profecti ne-
 mine nostrum præfente per mendacia &
 calumnias impetrarunt, ut Venerabilis
 Episcopus Ebroicensis juberetur nobis
 author esse illos in nostrum corpus salvis
 decre-

decretis nostris recipiendi, donec Papa ^{Sæcul.XIII.} rem melius edoctus aliud statuisset. ^{A. C. 1254.} Curerunt etiam, ut idem Episcopus hujus rescripti executionem Magistro Lucæ Canonico Parisiensi injungeret. Qui nec injus nos vocans, nec nostras defensiones audiens, nec appellationis nostræ rationem habens, ex altero Papæ responso ad se misso, Theologiæ, Jurium, Medicinæ Doctores cunctos, & auditores eorum universos a functionibus ad tempus abstinere jussit: & hanc sententiam in omnibus Lutetiæ parœciis promulgandam curavit magna laicorum offensione.

Ut vero nostrum sejunctionis decretum per omnes scholas semel ac iterum novorum auditorum indies supervenientium causa edici solet: ministri nostri seu bidelli ad scholam Fratrum Prædicatorum venerant: & unus eorum legere decretum cœpit. Sed Fratres, qui magno ibi numero erant, infestos inter clamores adversus ministros ibant, & cum eos convitiis operuissent, charta e manibus legentis erepta, alium sic verberabant, ut sanguinem funderet. Rector ipse cum tribus artium Magistris eo venit: sed nihilo melius acceptus, re infecta abiit. Insuper Magistrum Lucam adegerunt, ut per epistolam testaretur, e Doctoribus & audito-

Sæcul. XIII. auditoribus nostris quadraginta se præ-
A.C. 1254. sente consensisse, ut illi ad nostrum cor-
 pus admitterentur. Sed hac epistola co-
 ram nobis publice lecta cum nominati
 negarent factum, Magister Lucas in rubo-
 rem datus, ejus sigillum ipse rupit, misti-
 que aliam, in qua contrarium asserit.
 Nos utramque asservamus. Idcirco ve-
 riti, ne Fratres Prædicatores in omnes
 diffusi Ecclesias fratres suos Parisienses
 defendendi gratia factorum veritatem te-
 gerent, vos nobis informandos duximus,
 ut illorum molitionibus, quarum conse-
 ctaria videtis, convenientia asseratis re-
 media: alioqui timendum, ne labante
 Schola Parisiensi, quæ fundamentum est
 Ecclesiæ, ipsum ædificium periclitetur.
 Hæc epistola scripta in urbe S. Juliani
 pauperis ibi legebatur in confessu Docto-
 rum die Mercurii post Purificationem an.
 1253 nimirum 4 Febr. 1254. Alibi non-
 dum legi Scholam Parisiensem fuisse fun-
 damentum Ecclesiæ.

Guil. a Eodem anno Parisiis palam explicari
S. Amore coeptus est liber inscriptus *Evangelium*
p. 38. 39. 500. *Æternum*, Joanni Parmensi tunc Ministro
 Fratrum Minorum Generali attributus.
 Nitebatur in doctrina Abbatis Joachimi,
Mat. Par. & plures continebat errores. Perhibe-
p. 806. bat, Evangelium Christi finem habiturum
 an.

an. 1260, ut succederet Evangelium æter-
 num priore tanto superius, quantum sol
 lunæ præstaret: id fore Evangelium Spi-
 ritus Sancti, qui præscripturus aliam vi-
 vendi rationem, Ecclesiamque aliter ordi-
 naturus esset. Hujus doctrinæ odium
 in Dominicanos æque ac in Francisca-
 nos rejiciebant Doctores Parisienses, quos
 inter vehementius eos impugnabat Gui-
 lielmus a Sancto Amore palam conque-
 rens, novos Religiosos suis abutentes pri-
 vilegiis hierarchiæ ordinem turbare.

Sæcul.XIII.
 A.C.1254

§. LV.

*Litteræ Pontificiæ contra molimina
 Regularium.*

Papa Innocentius auditis pluribus ejus-
 modi querimoniis ad omnes omnium
 Ordinum Religiosos litteras dedit, in qui-
 bus postquam Præsulum & Cleri sæcu-
 laris querelas exposuit, ita loquitur.
 Quandoquidem hæ molitiones Parochos
 in contemptum adducunt, ac verecun-
 diam, quæ magna poenitentiae pars est,
 auferunt, dum populus non pastori suo
 semper præsentis, sed extraneo cuidam
 confitetur, quem nonnisi transeuntem vi-
 det, & ad quem in necessitate refugere
 vix aut ne vix quidem potest: disertis
 prohi-

Bulla: *Etsi
 animar.
 præf. S. Am.
 p. 74.
 Duboulay
 p. 270.*